

Sygn. akt I C 2318/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. J. i A. J.

o zapłatę

I powództwo oddala;

II zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanych J. J. i A. J. kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2318/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. pozwem złożonym w dniu 24 sierpnia 2016 r. wniósł do zasądzenie od strony pozwanej – A. J. i J. J. kwoty 4.205,93 zł z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód dochodzi należności z tytułu zwartej przez pozwanego umowy karty kredytowej.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenia od powoda zwrotu kosztów procesu, podnieśli zarzut przedawnienia i wskazali, że ostatnie operacje przy użyciu karty dokonywali w 2009 r. i żadnego zadłużenia nie mieli.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 października 2008 r. (...) Bank S.A. (poprzednikiem prawnym powoda) zawarł z pozwanym J. J. umowę o korzystanie z kart kredytowej, w ramach której pozwany miał prawo korzystać z kredytu, który miał być na bieżąco spłacany w terminach określonych w „Regulaminie kart kredytowych dla osób fizycznych”.

(dowód: umowa k. 19 – 22, odpis KRS k. 29 – 39)

Pozwany zaprzestał spłaty zadłużenia w 2010 r.

(okoliczność przyznana przez powoda – zob. k. 71)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczony za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe dowody zawnioskowane pismem powoda z dnia 13 września 2017 r. zostały pominięte jako spóźnione.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało przeciwko obojgu pozwanym, a gdyby uznać, że roszczenie to istniało, należy uznać, że uległo ono przedawnieniu.

Zgodnie bowiem z generalną dyrektywą wyrażoną w przepisie art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem przepisu art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W ocenie Sądu zaś – choćby z przepisu art. 3 kpc i art. 6 § 2 kpc – wynikał obowiązek przedstawienia przez stronę powodową wszystkich dowodów na wezwanie tutaj. Sadu już po przekazaniu niniejszej sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego do postępowania zwykłego, a najpóźniej na wezwanie Sądu po doręczeniu sprzeciwu pozwanym.

Powód nie tylko nie złożył dowodów w odpowiednim terminie, ale do chwili wyrokowania nie wykazał tego, by pozwanemu doręczono wypowiedzenie umowy o kartę kredytu i nie złożył „Regulaminu kart kredytowych dla osób fizycznych”, do którego odsyłała umowa zawarta przez pozwanego. W tej sytuacji – w oparciu o art. 233 § 1 i 2 kpc – należy uznać, że ewentualne roszczenia powoda stały się wymagalne już w 2010 r., kiedy to – jak przyznał powód w piśmie procesowym z dnia 13 września 2017 r. – pozwany zaprzestał spłaty zadłużenia i od końca tego roku rozpoczął bieg termin przedawnienia tego roszczenia. W ocenie Sądu zatem zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem także zasługiwał na uwzględnienie. Powód bowiem dochodził należności z tytułu niespłaconego limitu zadłużenia, powstałego na podstawie umowy z dnia 2 października 2008 r. Limit ten związany był z użytkowaniem karty płatniczej, a więc elektronicznego instrumentu płatniczego. W istocie zatem powód dochodził roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy, o którym mowa w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. z 2012 r. poz. 1232). Zgodnie z art. 6 tej ustawy roszczenia z tego tytułu przedawniają się z upływem 2 lat. Faktem, jest iż ustawa ta została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1036), jednakże zgodnie z dyspozycją art. 26 ust. 1 tej ustawy do przedawnionych roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. W związku z tym Sąd stanął na stanowisku, że termin przedawnienia upłynął przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie. Niewątpliwie bowiem zadłużenie w ramach limitu związanego z użytkowaniem karty płatniczej jest roszczeniem z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy, o którym mowa w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, co było wyjaśniane w dostępnym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Trzeba natomiast mieć na uwadze to, że jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot, rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 243/08, OSNC 2010 nr 1, poz. 16, str. 82, Biul. SN 2009 nr 5, MoP 2010 nr 6, str. 340, Legali).

Nadto należy stwierdzić, że powództwo wobec pozwanej nie było uzasadnione z uwagi na to, że pozwana nie wyraziła zgody na zawarcie umowy o korzystanie z kart kredytowej przez będącego jej mężem pozwanego, podczas gdy zgodnie z art. 41 § 1 kro, tylko gdy małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Paweł Juszczyzyn